

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 168/2018-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Romanou Paliderovou, Jégého 19, Bratislava, pre namietané porušenie jeho základných práv a slobôd podľa čl. 36 písm. b), čl. 38 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenie čl. 12 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky „vo veciach sťažovateľa [REDAKOVANÉ] konaných na: Najvyššom súde Slovenskej republiky: sp. zn.: 1Cdo 147/2016, sp. zn.: 4 Cdo 152/02, Okresnom súde v Trnave: sp. zn.:13C 11/98, sp. zn.:26C 9/2005, následne na Krajskom súde v Trnave: sp. zn.:9Co 312/01-109, sp. zn.: 10Co 125/04-215, sp. zn.: 9Co/334/2005-288, Okresnom súde v Piešťanoch: sp. zn.:5C 28/2008, následne na Krajskom súde v Trnave: sp. zn.:24Co/168/2013-255“ a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základných práv a slobôd podľa čl. 36 písm. b), čl. 38 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie čl. 12 ods. 1 a 4 ústavy „vo veciach sťažovateľa [REDAKOVANÉ] konaných na: Najvyššom súde Slovenskej republiky: sp. zn.: 1Cdo 147/2016, sp. zn.: 4 Cdo 152/02, Okresnom súde v Trnave: sp. zn.:13C 11/98, sp. zn.:26C 9/2005, následne na Krajskom súde v Trnave: sp. zn.:9Co 312/01-109, sp. zn.: 10Co 125/04-215 , sp. zn.: 9Co/334/2005-288, Okresnom súde v Piešťanoch: sp. zn.:5C 28/2008, následne na Krajskom súde v Trnave: sp. zn.:24Co/168/2013-255“.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Túto sťažnosť podávam v náväznosti na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. decembra 2015 II. ÚS 866/2015-11, v ktorom v odôvodnení na strane 6 posledný odsek je uvedené, časť citujem: „V judikatúre ústavného súdu sa aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ustálil právny názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní“.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Cdo 147/2016 zo dňa 17. júla 2017 mi bolo doručené dňa 21. 09. 2017, v ktorom Najvyšší súd SR rozhodol: Dovoľenie odmieta. Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

... Od podania prvého návrhu žaloby na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 13. januára 1998, doručené súdu 16. 01. 1998 a následne na základe vývoja v prerokovávaných konaniach na súdoch v ďalších podaniach súdu

do posledného rozhodnutia o dovolaní Najvyšším súdom Slovenskej republiky zo dňa 17. júla 2017, ktoré mi bolo doručené 21. 09. 2017 uplynula lehota viacej ako 19 rokov, pričom sa nemôžem dovolať svojich základných práv a slobôd, ktoré mi zaručuje Ústava Slovenskej republiky a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v zmysle hore citovaných článkov ústavy a dohovoru, ktorých porušenie namietam.

V podávaných veciach na súde bolo nespravodlivo rozhodované, súde neefektívne konali a vo veciach robili zbytočné súdne prietahy...

To, že zamestnávateľská organizácia [REDAKOVANÉ] listom zo dňa 24. 03. 1997 vec: Skončenie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 46 ods. 1 písm. c Zákonníka práce mi doručila 12 dní pred nárokom na starobný dôchodok, organizáciou z vymyslenej nejakej funkcie, na ktorú som nemal uzavretú žiadnu platnú pracovnú zmluvu dokazuje osobnú zaujatosť [REDAKOVANÉ] proti mojej osobe, ktorá túto výpoveď v mene generálneho riaditeľa: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] aj podpísala...

Z doložených v tejto sťažnosti rozhodnutí príslušných súdov a zároveň príslušných mojich podaní na jednotlivé súde jednoznačne vyplýva, že moje podávané návrhy bezprostredne spolu súvisia, navzájom na seba naväzujú po príslušných rozhodnutiach súdov a od samého začiatku sa všetky bezprostredne týkajú neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a nesprávnym platovým zatriedením. ...

Zdôrazňujem, že som si uplatňoval svoje zákonné práva a nároky na súde včas a preto nemôžem za to, keď súde neakceptovali moje včas podávané návrhy, nekonali a ani sa nezmieňovali o nich a takto postupom súdov mi bola odňatá možnosť konať pred súdom.

... svoje nároky som si uplatňoval včas, nemôžem preto podľa rozhodnutia Okresného súdu v Piešťanoch sp. zn.: 5C/28/2008 zo dňa 26. 02. 2013 teraz nieť zodpovednosť za to, že súd o mojich predchádzajúcich návrhoch nekonal, čo je dôkazom toho, že Okresný súd v Piešťanoch rozhodnutím zo dňa 26. 02. 2013 sp. zn.: 5C/28/2008 nespravodlivo rozhodol, keď môj pokračovací návrh po nekonaní súdom vo veci podanej dňa 06.03.1988 osobne doručené súdu 10.03.1998 vedenej na Okresnom súde v Trnave pod sp. zn.: 13C 11/98 nekonal.

To, že Okresný súd v Trnave o mojich podaniach a návrhoch pod č. k.: 13C 11/98 nekonal a nerozhodoval, nechal ich bez povšimnutia následkom čoho som bol nútený podať

znova, ako pokračovací návrh žaloby na Okresnom súde v Trnave zo dňa 01. 02. 2005 by sa teraz nemalo Okresným súdom v Piešťanoch konštatovať pod sp. zn.:5C/28/2008 ako premlčanie uplatnených nárokov...

Skutočnosť, že Okresný súd v Trnave vo veciach vedených pod sp. zn.: 13C 11/98, následne pod sp. zn.: 26C/9/2005 a po reorganizácii súdov Okresný súd v Piešťanoch vo veci vedenej pod sp. zn.: 5C/28/2008 uplynula lehota viacej ako 19 rokov vyvoláva u mňa dlhodobý stav právnej neistoty, ktorý napriek využitiu všetkých dostupných právnych prostriedkov nápravy naďalej trvá. Predmet namietaného konania nie je ani právne ani fakticky tak zložitý, aby objektívne podmieňoval dlhšiu dobu na prípravu spravodlivého rozhodnutia.

Napriek tomu, že zabezpečenie pomoci je v rukách štátu: Okresného súdu v Trnave a následne Krajského súdu v Trnave a taktiež Okresného súdu v Piešťanoch, následne Krajského súdu v Trnave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, tieto bez primeraných dôvodov spravodlivo nekonali resp. nekonali primerane k svojim možnostiam a okolnostiam tohto prípadu, neprihliadali na tie skutočnosti, že sa jedná o pracovno právny spor s osobou zdravotne ťažko postihnutou, vo veciach robili zbytočné súdne prietahy, neefektívne konali a nakoniec bolo nespravodlivo rozhodnuté.»

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Ústavný súd konštatuje, že boli vo veciach sťažovateľa [REDAKOVANÉ] konaných na:

Najvyššom súde Slovenskej republiky:

sp. zn.: 1Cdo 147/2016, sp. zn.: 4 Cdo 152/02

Okresnom súde v Trnave:

sp. zn.:13C 11/98, sp. zn.:26C 9/2005,

následne na Krajskom súde v Trnave:

sp. zn.:9Co 312/01-109, sp. zn.: 10Co 125/04-215, sp. zn.: 9Co/334/2005-288

Okresnom súde v Piešťanoch:

sp. zn.:5C 28/2008

následne na Krajskom súde v Trnave: sp. zn.:24Co/168/2013-255

porušené základné práva a slobody podľa nasledovných článkov Ústavy Slovenskej republiky: čl. 12 ods. 1, ods. 4, čl. 36 písm. b, článok 38 ods. 2, čl. 46 ods. 1, ods. 3, čl. 48

ods. 2, taktiež v rámci Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené: čl. 6 ods. 1, čl. 13.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje nasledovné rozhodnutia:

1. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky: sp. zn.:1 Cdo 147/2016 zo dňa 12. júla 2017, a sp. zn.:4 Cdo 152/02-159 zo dňa 19. júna 2003.

2. Okresného súdu v Piešťanoch sp. zn.: 5C/28/2008 - (pôvodná sp. zn.: Okresného súdu Trnava 26C/9/2005 - následne Krajského súdu v Trnave sp. zn.:24Co/168/2013-255

3. Okresného súdu v Trnave sp. zn.: 13C 11/98-90 - následne Krajského súdu v Trnave sp. zn.:9Co 312/01-109, Okresného súdu v Trnave sp. zn.:13C 11/98-192 - následne Krajského súdu v Trnave sp. zn.:10Co 125/04-215, Okresného súdu v Trnave sp. zn.:13C 11/98-243 - následne Krajského súdu v Trnave sp. zn.:9Co/334/2005-288.

Ústavný súd Slovenskej republiky veci vedené na Okresnom súde v Trnave pod č. k.: 13C 11/98 a na Okresnom súde v Piešťanoch pod č. k.:5C 28/2008 - (pôvodná sp. zn. na Okresnom súde Trnava 26C/9/2005) vracia na ďalšie konanie, v ktorom nebudú porušované základné práva a slobody zaručené Ústavou Slovenskej republiky, alebo ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje, aby Okresný súd v Piešťanoch v sporných veciach konal spravodlivo a efektívne, bez zbytočných súdnych prietahov a tak zohľadnil všetky skutočnosti, v ktorých boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa [REDACTED]

Ústavný súd sťažovateľovi [REDACTED] *priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 150.000.- EUR, ktoré mu je Okresný súd v Piešťany a Okresný súd v Trnava - (každý v 1/2, t. j. po 75.000.- EUR) povinný zaplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.*

Okresný súd v Piešťanoch je povinný zaplatiť náhradu trov konania pred ústavným súdom na účet právneho zástupcu sťažovateľa do jedného mesiaca od nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Ústavný súd musí konštatovať, že predložená sťažnosť sťažovateľa je značne neprehľadná a chaoticky napísaná, mnohé jej časti sú nelogicky a bez akýchkoľvek súvislostí pospájané do textu, čo ju robí značne nezrozumiteľnou.

7. Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde). Osobitne

to platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom (III. ÚS 334/09).

8. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

9. Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia sťažnosti významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je teda vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.).

10. Ústavný súd v súhrne konštatuje, že sťažnosť, ktorá bola doručená ústavnému súdu, v predloženej podobe neobsahuje relevantné a dostatočne zrozumiteľné odôvodnenie, teda nespĺňa podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

11. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že sťažnosť ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

12. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

13. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.

14. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

15. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, zohľadniac aj to, že sťažovateľ bol zastúpený advokátkou, ústavný súd odmietol jeho sťažnosť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

16. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým

v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

17. V súvislosti s návrhom sťažovateľa na zrušenie v petite sťažnosti uvedených rozhodnutí všeobecných súdov bez toho, aby sťažovateľ zároveň navrhol vysloviť porušenie základného práva alebo slobody týmito rozhodnutiami, ústavný súd uvádza, že takémuto návrhu by nebolo možné vyhovieť pre nedostatok právomoci ústavného súdu, pretože predpokladom zrušenia právoplatných rozhodnutí je vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody týmito rozhodnutiami. Vyplýva to priamo zo znenia § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd takéto rozhodnutie alebo opatrenie zruší. Formulácia § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde jednoznačne ustanovuje predpoklad založenia právomoci ústavného súdu zrušiť právoplatné rozhodnutie, ktorým je vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody rozhodnutím alebo opatrením. Vzhľadom na to, že sťažovateľ do petitu svojej sťažnosti nezahrnul návrh vysloviť porušenie základného práva alebo slobody tam uvedenými rozhodnutiami všeobecných súdov, nebolo by možné vyhovieť jeho návrhu na zrušenie týchto rozhodnutí pre nedostatok právomoci ústavného súdu, aj keby odôvodnenie sťažnosti netrpelo už uvedenými nedostatkami.

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2018